

РЕШЕНИЕ

№ 6831

гр. София, 27.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **10065** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във вр.чл. 68 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано по жалба на „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. Л. С., Б. Ф. С., Д. Н. Н.-И., Т. Х.-К., Д. И. Д., М. Р. К. и Ц. Н. Д., със седалище и адрес: гр. [населено място], п.к. 1036, р-н О., [улица], срещу Решение № 252/11.09.2024г. на Комисията за защита от дискриминация, трети специализиран постоянен заседателен състав, постановено по преписка № 162/2023г., в частта с която:

1. Установява, че „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], с отказа по искането за банкова услуга, обоснован като наложена временна забрана, е допуснато нарушение на чл. 37, ал.1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.4, ал.2 и ал.3 от ЗЗДискр. спрямо жалбоподателя В. Х. Д. от [населено място], на основата на признака „лично положение“, по чл.4, ал.1 от ЗЗДискр.

2. Налага на основание чл.80, ал.2 от ЗЗДискр, на „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], за установеното с настоящото решение нарушение на чл. 37, ал.1 от ЗЗДискр. във вр. с чл. 4, ал.3 от ЗЗДискр. административно наказание - имуществена санкция в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

В жалбата са развити доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради необоснованост и издаването му при съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като органът се е произнесъл без да събере всички необходими и относими доказателства служебно, без да е обсъдил всички приложени доказателства и в противоречие с материално

правните разпоредби като се иска неговата отмяна. По същество твърденията са, че „БАНКА ДСК“ АД отпуска кредити или отказва отпускането им въз основа на оценка на риска и след анализ на платежоспособност и платежготовност на заявителя, проверка за редовност на кредитоискателите, съобразно вътрешните правила на банката. Твърди, че по отношение на В. Х. Д. се е прилагала забрана за поемане на риск, чиито критерии са обективни и подробно изброени в жалбата. Моли за отмяна на оспореното решение на КЗД.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от служител с юридическо образование В. И., която поддържа жалбата на заявените основания и непретендира разноски по делото.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, за съдебно заседание редовно призован, не изпраща представител. По делото е постъпило е становище, в което се аргументира неоснователност на жалбата и се претендират разноски по делото.

Заинтересованата страна – В. Х. Д. за съдебно заседание редовно призован, не се явява и не се представлява.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като се запозна с приложените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

Производството пред административния орган е образувано по сигнал /жалба/ с вх. № 44-00-2746/26.07.2023г., подадена от В. Х. Д. с твърдения за извършена спрямо него дискриминация по признак „лично положение“, евентуално непряка дискриминация и „тормоз“.

В жалбата се твърди, че В. Д. е служител на фирма О. ЕООД от 2000г. на длъжност мениджър с нетен доход за последния месец (юни 2023) в размер на 5200 лева (над средното на страната съгласно данните на НСИ). Сочи, че съгласно справка за кредитна задлъжнялост, която му е издадена на 20.07.2023г. от Централен кредитен регистър, той нямал просрочил по активни и погасени кредити, допълва, че кредитната му история, съгласно изискванията на Наредба №22 на БНБ за ЦКР, е добра.

Според отразеното в жалбата, на 3 юли 2023 г. била получена и разпратена до служителите на О. ЕООД оферта за кредитиране от банка ДСК АД за служителите на О. ЕООД с „преференциални условия и лихви по кредитите“, насочена специално към служителите на О. ЕООД, валидна до 31.07.2023 г. В. Х. Д., че е решил да се възползва от направената оферта на банка ДСК АД, насочена към служителите на О. ЕООД и подал заявление за кредитиране, при условията на офертата на банка ДСК АД. Твърди, че в отговор, по телефона, служител на банка ДСК го уведомил, че не е одобрен за кредит, заради това, че той е водил дело срещу банка ДСК АД и ОТП Ф..

Жалбоподателят уточнява, че ставало дума за упражнено от него през 2013г. гражданско право на иск по реда на ГПК, приключило с влязло в сила решение в негова полза през 2014 г. (решение № 1-210-123 от 20.10.14г. по г.д. № 51263/13, 120 с- в, СРС).

Твърди, че на 19.07.2023 г. подал заявление до банка ДСК, клон Т. mall, с вх. № 16-10-09999 с искане за писмено уведомление във връзка с отказа по неговото искане за потребителски кредит, съгласно условията на офертата на банка ДСК АД за служителите на О. ЕООД, като пояснява, че до настоящия момент той не е получил писмено изявление.

Счита, че отказът на банка ДСК да одобри искането му за кредитиране при условията на собствената ѝ оферта към служителите на О. ЕООД, заради това, че той е упражнил правото си на иск през 2013-2014г., представлявало пряка дискриминация по признак „лично положение“ (чл. 4 ал. 1 ЗЗДискр), евентуално непряка дискриминация, изразяваща се в по-малко благоприятно третиране или поставяне в особено неблагоприятно положение на основание признака лично положение (чл. 4, ал. 3 ЗЗДискр).

Отделно Д. се позовава и за нарушение на разпоредбата на чл. 37, ал. 1 и 2 от ЗЗДискр.

С Разпореждане № 572/11.08.2023г. на Председателя на КЗД е образувана преписка № 162/ 2023г. по подадената жалба. Предвид изложените оплакванията за дискриминация и тормоз преписката е разпределена за разглеждане на Трети специализиран постоянен заседателен състав.

Извършено е проучване по реда на чл. 55 - чл. 59 от ЗЗДискр., в хода на което жалбоподателят депозирал уточнение под вх. № 44-00-3249/15.09.2023г., което по същество преповтаря оплакванията от инициращия документ.

По преписката е депозираното становище с вх. № 50-00-127/25.10.2023г. на БАНКА ДСК“ АД, подписано от изпълнителните директори - Д. Н.-И. и С. Л. С.. В същото се твърди се, че Банка ДСК е отказала кредитиране на жалбоподателя с мотив, че в периода 2013 - 2014г. е водил дело срещу Банката.

Сочат, че на 17.07.2023г. в Банка ДСК е регистрирано искане за кредит за текущо потребление от В. Д., в размер на 25 000 лева и срок за издължаване - 60 месеца.

Обяснено е, че в процеса по разглеждане за одобрение на полученото искане е установено, че клиентът не отговаря на условията на Банка ДСК за кредитиране. Банка ДСК, както и всяка кредитна институция, е длъжна да приеме и да съблюдава правила за поемане на кредитен риск и преди всяко поемане на риск да оцени кредитоискателя и способността му за обслужване на задълженията (неговата платежоспособност и платежоготовност).

Отбелязват, че оценката на кредитния риск включва редица дейности, подчинени на конкретните правила, сред които анализ на платежоспособността и платежоготовността, проверка за редовност на задълженията на кредитоискателите в банковата система и в други финансови институции, както и анализ на достатъчност на предложените обезпечения, в случай, че такива се изискват.

Обяснено е, че правилата за поемане на риск, извлечение от които предоставят в Приложение № 1, съдържа обективни критерии за идентифициране на физически и юридически лица, спрямо които се прилага забрана за поемане на риск. Критериите за временна забрана за поемане на риск съгласно правилата са: прекратено балансово или задбалансово отчитане на вземане, вкл. продадено на трето лице проблемно вземане срещу плащане на скантирана цена, в резултат на което банката реализира финансова загуба; отнесено за събиране по принудителен ред вземане; превръщане вземане на банката в изискуемо поради неизпълнение на договорни задължения от клиента; преценено като несъбираемо вземане, независимо от начина на отразяването му в кредитния портфейл/счетоводния баланс.

Твърдят, че критериите по правилата са обективни, общоприложими и не позволяват на Банката да поема кредитен риск към лица, които вече са били в договорно неизпълнение на свои задължения към нея.

След приключване на проучването по преписката, съгласно чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр.,

на страните е предоставена възможност да се запознаят с материалите по преписката и да посочат допълнителни, които желаят да бъдат приобщени като доказателства, след което преписката е била насрочена за разглеждане в открито заседание.

По преписката са проведени две открити заседания с редовно призоваване на страните на 28.03.2024г. и на 30.05.2024г., на която датата съставът е счел преписката за изяснена от фактическа и правна страна.

Постановено е оспореното Решение № 252/11.09.2024г. в което е прието за установено, че В. Д. е служител на фирма „ОРБИТ“ ЕООД и работи в посоченото дружество от 2000 година на длъжност мениджър. Жалбоподателят твърди (към датата на подаване на жалбата), че неговия нетен доход за последния месец (юни 2023) е в размер на 5200 лева (като според отразеното това е над средното за страната, съгласно данните на НСИ), което твърдение не е оспорено от ответната страна (касаещо доходите). Установено е, че на 3 юли 2023г. в дружество „ОРБИТ“ ЕООД е получена оферта от „Банка ДСК“ АД за кредитиране на служителите на О. ЕООД с „преференциални условия и лихви по кредитите“, насочена специално към служителите на О. ЕООД, като офертата била валидна до 31.07.2023г. В. Х. Д. решил да се възползва от направената оферта на банката и подал заявление за кредитиране, при условията на офертата на Банка ДСК АД. На 17.07.2023г. в Банка ДСК е било регистрирано искане за кредит за текущо потребление от В. Д., в размер на 25 000 лева и срок за издължаване - 60 месеца. В процеса по разглеждане за одобрение на полученото искане е било установено, че клиентът не отговаря на условията на Банка ДСК за кредитиране. Установява се, че отказът на Банка ДСК да предостави кредит се обосновава на комплекс от вътрешно разработени и прилагани правила, методики и изчисления за оценка на риска.

В хода на производството се установява, че за период извън предвидения в чл. 52, ал.1 от ЗЗДсикр., но имащ касателство с оплакването жалбоподателят Д., същият е бил поръчител по кредит за текущо потребление № 8331905, по който са настъпили просрочия и през 2013г. Вземането е било цедирано при сконтирана (намалена) цена на ОТП Ф. България - дружество от банковата група, понастоящем прекратено поради вливане в Банка ДСК.

В резултат на водено съдебно дело в периода 2013 - 2014 г., отговорността на Д. като поръчител по конкретния договор е била погасена на основание чл. 147 от ЗЗД, като всички суми, събрани от жалбоподателя по кредит № 8331905 са му били възстановени от страна на банката, след влязло в сила съдебно решение.

В хода на производството става ясно, че поради неплащане, дългът в размер на 5 431,13 лв. същият е бил окончателно отписан от банката, като несъбираем през 2012г. Банка ДСК АД поддържа, че поради посочените основания, които покриват изцяло обективните критерии по правилата за поемане на риск, по отношение на жалбоподателя е налице временна забрана за поемане на риск, поради което Д. не е одобрен за финансиране.

Предвид така установеното е постановено съставът на КЗД е приел, че по отношение на основното оплакване в жалбата, при съвкупен анализ на събраните по преписката доказателства Трети специализиран постоянен заседателен състав приема, че в разглеждания случай отказът на банката, обоснован като временна забрана за поемане на риск, поради което Д. не е одобрен за финансиране, без наличие на обективен срок за тази временна забрана, безспорно дава основана да се приеме, че е осъществено нарушение на забраната за дискриминация, а от там нарушение на чл.37, ал.1 от

ЗЗДискр., спрямо В. Х. Д. от страна на ответната страна „Банка ДСК“ АД, на основата на признак „лично положение“. За да достигне до този извод съставът отчита, че по преписката се установяват данни, въз основа на които да може да се сформира подозрение за дискриминация. Изискването за оценка на кредитния риск, като в случая същото би било обективно и оправдано, би могло да преследва легитимна цел, ако са представени доказателства и доводи от ответната страна за това, че жалбоподателят Д. има лоша кредитна история или, че финансовото му състояние индикира за невъзможност за погасяване на кредита, което да води до неплатежоспособност (т.е до обективни фактори), което в случая не е направено и не се твърди. В рамките на производството се установи, че отказът е обоснован единствено с това, че има наложена временна забрана, без срок и репутационен риск, без конкретика.

Отказът на банката е изцяло базиран върху това, че в случая се касае за репутационен риск и временна забрана на банката, водещо като последица до санкциониране на лица, потърсили правата си по съдебен ред, като по отношение на тези лица на бланкетно основание се отказва достъп до банкова услуга, в разрез с императивната разпоредбата на чл.37, ал. 1 от ЗЗДискр.

Самия аргумент и формулировка използвани от ответната страна като довод за отказ - поради наличие на временна забрана за поемане на риск, в самата формулировка съдържа се изискване за времеви период - начало и край, а с оглед данните по преписката тази временна забрана, очевидно, датира повече от 10 години, което дава основание да се приеме, че т.н. временна забрана следва да се разглежда, като мярка без обективно и разумно основание, надхвърляща всички разумни срокове за временна мярка, поради което същата се явява и непропорционална.

Предвид гореизложеното КЗД приема, че от страна на ответната страна „Банка ДСК“ АД, с отказа на банката по искането за банкова услуга е допуснато нарушение на чл. 37, ал. 1 от ЗЗДискр. във връзка с чл.4, ал.2 и ал. 3 от ЗЗДискр. на основата на признака „лично положение“, по см чл.4, ал. 1 от ЗЗДискр., спрямо жалбоподателя В. Д..

При горните съображения е постановено Решение № 252/11.09.2024г. в оспорената част.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата за допустима като подадена от надлежна страна-адресат на административния акт, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, в рамките на преклузивния срок предвид датата на съобщаване за решението 16.09.2024г., съгласно положени подписи и дата на съобщението и датата на депозиране на жалбата пред КЗД 27.09.2024г.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е постановено от компетентен орган – Комисия за защита от дискриминация, конституиран съгласно разпореждане № 572/11.08.2023г. за образуване на преписка и последващо разпределяне в изпълнение на нормата на чл. 54 ЗЗДискр. Разпоредбата на чл. 64 от ЗЗДискр. във връзка с чл. 35, ал. 2 от ППКЗД предвижда, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, като при несъгласие на член от състава с решението на мнозинството последният го подписва с особено мнение, което мотивира. В случая е налице съответствие между лицата, които са присъствали на проведеното последно заседание, и тези, които са се подписали под крайния за

производството акт.

При постановяване на решението е спазена изискуемата форма, съгласно чл. 66 ЗЗДискр, като същото съдържа наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, диспозитивна част, пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия, както и да са препятствали възможността му адекватно да я организира. За изясняване на фактическата обстановка е извършена процедура по проучване по смисъла на чл. 55 от закона. Изискани са становища и обяснения по изложените оплаквания от ответника в производството по реда на чл. 55 – чл. 59 ЗЗДискр, дадена е възможност да представят доказателства. В съответствие с чл. 60, ал. 1 ЗЗДискр докладчикът е изготвил заключение.

Оспорваният административен акт е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби.

На първо място следва да се обсъди основния спорен въпрос по делото, а именно разпределението на доказателствената тежест в хода на административното производство. Разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр. представлява особено процесуално правило, установяващо специфично разпределяне на доказателствената тежест в процеса. Ако жалбоподателят твърди, че са налице факти, които обуславят вероятност от дискриминационно третиране и ответникът ги оспорва, ищецът следва да докаже тези свои фактически твърдения. След доказване на твърденията, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, доказателствената тежест се прехвърля у ответника. За ответника възниква задължение да опровергае при условията на пълно доказване вероятността за неравно третиране.

В случая е налице доказване на съмнение за осъществена *prima facie* дискриминация от страна на БАНКА ДСК АД спрямо В. Д., поради което на банката е доказателствената тежест да установи обратното, а именно, че правото на равно третиране в конкретния случай не е нарушено. Последното не е проведено, вместо което банката се е позовавала на неясни критерии за риск, вкл. репутационен.

По отношение на завения признак „лично положение“, за същия законодателя не е дал легална дефиниция. Личното положение (според практиката на КЗД и константната практика на съда) е характеристика иманентно присъща на личността. Тя трябва да е трайна, същностна, отличима и определяща индивида. Съдът изцяло споделя извода на КЗД, че предвид спецификата на спора, направения от страна на банката отказ от кредитиране е в пряка корелация с това, че през 2013 г. между страните В. Х. Д. и „БАНКА ДСК“ АД е водено гражданско дело, по което жалбоподателя е бил ищец, във връзка с защитата на неговите права като поръчител по сключен договор за банков кредит.

С оглед на направения от страна на банката отказ - свързан с репутационни риск на банката в случая обаче, става ясно, че именно във връзка с предприетите от страна на жалбоподателя действия за защита на негови

законни права и интереси, следствие на погасителна давност и възражения след направена от страна на банката цесия за прехвърляне на несъбираемото вземане, на същият е отказано кредитиране след повече от десет години. Нещо повече, безспорно Д., не е имал качеството на кредитополучател, а на поръчител, като в случая искането на Д. е разгледано като рисково, не за това, че като кредитополучател той не е изпълнявал добросъвестно задълженията си по сключения договор за кредит, а за това, че при наличие обективни предпоставки за изтекла спрямо него погасителна давност, той е защитил правата си като поръчител по този договор. В случая самата „БАНКА ДСК“ АД, с оглед изложените от нея аргументи свързани с кредитния риск, не дава отговор за какъв период кредитния и репутационен риск следва да се прилагат спрямо лице, което е доказало по съдебен ред, че претенцията му е била основателна, с оглед на което СРС е решил спора в негова полза. Именно факта, че Д. е лице, което защитава и отстоява своите права и с оглед спецификата на спора, това обстоятелство следва да се разглежда като същностна и трайна негова характеристика, а от там и наличие на защитен признак от страна на жалбоподателя – лично положение.

От събраните по преписката доказателства, става ясно, че отказът е базиран изцяло върху това, че се касае за репутационен риск, свързан с това, че Д. е доказал по съдебен ред, че действията предприети спрямо него във връзка с неусвоен и цедиран кредит са били неоснователни. В случая така направения отказ от кредитиране от страна на банката, следва да се разглежда като вид санкция спрямо жалбоподателя, а от там и спрямо всички лица, които са потърсили, защитили правата си по съдебен ред и в чиято полза е съответния съдебен акт. Всичко това дава основание на настоящият състав да приеме, че спрямо В. Д. освен наличие на защитен признак лично положение е осъществено и неблагоприятно третиране. Последното правилно е установено и отчетено от III-ти състав на КЗД.

Изцяло се споделят и изводите на Комисията, направени въз основа на подробен анализ на приложимата нормативна уредба, касаеща кредитирането на физически и юридически лица, че пред БАНКА ДСК АД са били налице възможности предложи алтернатива под формата на конкретно обезпечение, но това не е направено. Отделно от това не са ангажирани аргументи и доказателства по отношение т.н. временна забрана за поемане на риск, дали същите правила и мерки са пропорционални, разумни и оправдани, с оглед на посоченото като основание за отказ вътрешно правило на банката-репутационен риск, по отношение на срока на тези рестрикции към клиентите за тази временна забрана, повече от 10 г., в съответствие изискванията по чл. 9 от ЗЗДискр.

Споделят се и изводите на КЗД по отношение на размера на наложената санкция. При установяване на нарушения на ЗЗДискр. Комисията за защита от дискриминация на основание чл.47, т.1-4 от ЗЗДискр. е длъжна да наложи предвидените в закона санкции и мерки за административна принуда.

За постигането целите на ЗЗДискр., а именно ефективна защита от дискриминация и равенство пред закона, в третирането и възможностите, е необходимо налаганите наказания за прояви на дискриминация да са с разубеждаващ и възпиращ ефект /виж чл. 15 от Директива 2000/ 43/ЕС и чл.

17 от Директива 2000/78/ЕО/.

В този смисъл КЗД е преценила, че за постигане на целите е необходимо и достатъчно да бъде наложена имуществена санкция в размер на 1500 лева, който размер е малко над средния, съобразено с чл. чл.80, ал.2 от ЗЗДискр.

По мнение на настоящият съдебен състав, така наложената имуществена санкция, без прилага мерки за административна принуда и/или даване на задължителни предписания с оглед спазването на този или други закони, уреждащи равенство в третирането, се явява минимално от гледна точка на възможности, санкциониране на нарушител, а от друга страна и обосновано с оглед характера и тежестта на допуснатото нарушение.

В обобщение следва да се посочи, че правилно на осн. чл. 9 от ЗЗДискр. е била преразпределена доказателствената тежест в административното производство, доколкото от сигнал (по същество жалба) с вх. № 44-00-2746/26.07.2023г., се съдържат данни за осъществена prima facie дискриминация спрямо В. Х. Д.. Ответната страна, настоящ жалбоподател не е осъществил пълно и главно доказване, че е налице равно третиране на лицата /кредитоискатели/. Подробно развитите съображения за вътрешни правила и ограничаване на риска, преповторени и в жалбата до съда, представляват неубедителна защитна теза. Релевантното в случая е кредитното досие на Д., при това чисто без просрочия, забави и свръхзадлъжнялост, и неговия доход при определяне на кредитоспособността му. Поставянето на Д. във „временна забрана за поемане на риск“, а от там и отказа на БАНКА ДСК АД за кредитиране, представлява санкция срещу В. Д. за негово правомерно поведение, която санкция от своя страна е форма на дискриминационно поведение на основа признак „лично положение“.

В този смисъл неоснователни са възраженията пред настоящият съдебен състав. Същите преповтарят възраженията, обсъдени от КЗД и мотивирано отхвърлени. Претенцията, че Комисията не е обсъдила възраженията в светлината на сравнение между лица със сходно „лично положение“, т.е. липсата на „сравнител“. също са неоснователни, предвид разменената доказателствена тежест. Или с други думи казано БАНКА ДСК АД е следвало да докаже, че по отношение на лица в сходно „лично положение“, поведението на банката е идентично (чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр.). Друг е въпросът дали цялостното такова поведение отново няма да бъде дискриминационно, което обаче не е предмет на настоящето изследване.

При гореизложените съображения се налага извода, че оспорения административен акт е издаден при липса на съществени процесуални нарушения и в съответствие с материалния закон, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото основателна е претенцията на процесуалните представители на КЗД за присъждане на юрисконсултско възнаграждения, заявена с писмената защита по делото. Същата следва да бъде уважена в размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], срещу Решение № 252/11.09.2024г. на Комисията за защита от дискриминация, трети специализиран постоянен заседателен състав, постановено по преписка № 162/2023г., в оспорените части като неоснователна.

ОСЪЖДА „БАНКА ДСК“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано от С. Л. С., Б. Ф. С., Д. Н. Н.-И., Т. Х.-К., Д. И. Д., М. Р. К. и Ц. Н. Д., със седалище и адрес: гр. [населено място], п.к. 1036, р-н О., [улица], да заплати на Комисията за защита от дискриминацията сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждения.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от съдебния акт да се изпрати на страните на основание чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: